

Bellesa en temps de crisi

Dij, 27/10/2011 per La puntada

[La puntada](#)

Fa uns dies vaig tenir l'oportunitat de visitar les instal·lacions de l'Escolania de Montserrat, una institució que sempre he sentit molt propera, perquè m'agrada molt la música i perquè em satisfà molt la qualitat de l'escola en actiu més antiga d'Europa. L'Escolania ha estat i continua sent garantia de formació de bons músics a Catalunya i de creació i interpretació de música de qualitat. Tot un luxe no sempre tan valorat com caldria.

Tot parlant amb el seu prefecte, en Sergi, m'explicava com l'Escolania s'esforça a ser un servei accessible a les famílies, malgrat el seu elevat cost, perquè no voldrien pas que es convertís en un centre elitista. Em van impressionar el projecte educatiu que hi ha al darrera, i l'obertura i sensibilitat social d'escolans i educadors. També la capacitat d'adaptació als nous temps. Avui, amb les famílies força més reduïdes que fa cinquanta anys, enviar un noi a una escola en règim d'internat costa. I per això s'ha optat per flexibilitzar-ne els horaris, de manera que si alguna família ho desitja, durant la setmana l'escolà pot anar a dormir a casa. A la pràctica, però, no passa gaire: els escolans s'hi troben bé, a l'Escolania. Com també s'ha rebaixat l'edat d'entrada dels nois perquè, ves per on, sembla que el canvi de veu es va produint abans que anys enrere. O sigui que a partir de quart de primària ja es pot entrar a l'Escolania. I així es pot assolir una maduresa musical que permeti aprofitar al màxim els anys d'estada. Es vetlla també perquè els nois que hi volen entrar rebin prèviament la preparació adequada.

El monestir de Montserrat fa una aposta important per l'Escolania: dos monjos joves s'hi dediquen completament i a més hi ha l'elevat cost d'instal·lacions i de formadors, ja que els nois necessiten educadors, mestres i professors de música, perquè cadascun d'ells aprèn dos instruments. I han de fer esport, i llegir, i jugar, que són nens. Han obert un canal al youtube i sembla que hi entra gent de tot el món, i els conviden sovint a fer gires per tot arreu.

En Sergi em comentava que tot plegat no és pas només per continuar una institució centenària. És que l'Escolania arriba al cor de la gent. És tan senzill com dir que així contribueixen a augmentar al grau de felicitat general. Quan en parlàvem, vaig pensar en els tòpics: la música és un llenguatge universal, accessible per a tothom. Jo no sé si el repertori de l'Escolania és fàcil per a la gent

(per a mi durant un temps no ho va ser). Sí que em reconec en aquest encant que desvetllen pel fet de ser infants i d'intuir l'esforç i el treball que hi ha al darrere de cada actuació. Vaig pensar que dins nostre hi ha com una inquietud, un anhel, em sembla que de bellesa (els cristians podem pensar que també ho és de Veritat, o de Déu; no ho sé). Un anhel que no sempre sabem reconèixer o omplir. L'Escolania ajuda a satisfer aquest anhel. El fet que siguin nens commou, i d'entrada obre la porta i ens predisposa a favor. I curiosament, no hi entra el sentit "Disney" de la vida, sinó la música en majúscules, una de les cares de la Bellesa.

Jo no crec que la Bellesa sigui patrimoni d'unes elits supersàvies. Ho ha estat històricament quan poca gent ha tingut accés a l'educació. Més aviat crec que l'art hauria d'arribar a tothom i que hi guanyaríem si féssim l'esforç d'entendre'n les claus estètiques que ens obren la comunicació i la comprensió de la música, la pintura, la poesia o tantes coses. No són "maries", són qüestions que van al fons del fons de la persona. I em sembla que en temps de crisi poden aportar fortalesa, consol, estímul, fraternitat. Per això, i per moltes altres coses, l'Escolania em sembla important. Moltes gràcies, nois.

Mercè Solé és treballadora social